

FOLK OG LAND

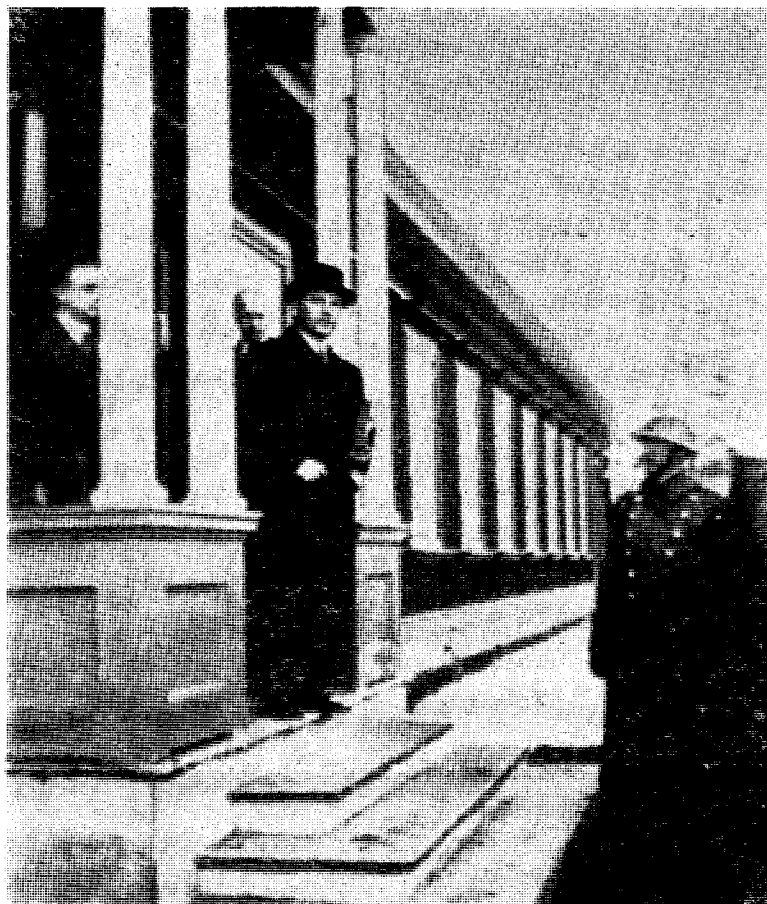
NR. 8 — 12. ÅRGANG

LØRDAG 2. MARS 1963

LØSSALG 85 ØRE

O. K.:

Fals slår sin egen herre på hals

Hartmann: «Quislings statskup lammet selve basis for sendemann dr. Bräuers politiske linje».

Sverre Hartmann er ute igjen i «Morgenbladet». Denne gang skriver han om det administrasjonsråd som Quisling sa «var undfanget i dølgsmål og født i misgjerning». Hartmann legger klart frem at dette rådet gikk tyskernes erinde, at det sveket rikets forsvarsmakt, samt hindret sabotasjearbeide og meget annet «patriotisk» arbeid. Samtidig forteller han om Quisling at han styrket motstandsfronten, hindret

Wehrmachts passivisering av landet og ødela tyskernes politiske planer. Hvorfor skriver så Quisling-æteren Hartmann dette?

La oss se litt på artikkelen. Den står å lese i «Morgenbladet» tirsdag 12. og onsdag 13. februar.

I tiltalebeslutningen mot Quisling setter aktor frem en falsk og usann påstand om at Quislings regjeringdannelse var et ledd i den tyske okkupasjonen i Norge. Jeg siterer:

«Han (Quisling) dannet 9. april 1940 en regjering med bl. a. det formål å hjelpe tyskerne med okkupasjonens gjennomførelse — — —»

Denne påstand er publisert i tusener på tusener av aviser og andre skrifter i Norge, og er tatt inn i skolebøkene. Den har formet den norske opinionen. I sin artikkel beviser Hartmann at aktors påstand er usann. Jeg siterer:

«Quislings statskup lammet selve basis for sendemann dr. Bräuers politiske linje».

«Derfor la han (Hitler) avgjørende vekt på å få Kongen til å vende tilbake, og hvis det ikke lyktes, på å få en ny regjering i Oslo — — —»

SVERRE HARTMANN
SKRIVER I MORGEN-
BLADET

I samråd med von Ribbentrop (Tysklands utenriksminister) sendte Hitler - - - Habicht og Frauenfeldt til Oslo.

De to særutsendinger - - - ble overbevist om hvor farlig «regjeringen Quisling var for Tysklands militære og politiske interesser»!

Jeg skal her få lov å supplere Hartmanns uttalelser. Fra politiavhøret av Rosenberg siterer jeg:

Forhørsassistenten Amen: «Hvilken stilling ble Quisling lovet etter den foreslåtte tyske invasjon i Norge?»

Rosenberg: «Jeg tror ikke at Føreren lovet noe som helst til Quisling».

Amen: «Sa De ikke til ham at det ville være uriktig for ham å være statsminister?»

Rosenberg: «Jeg tror det ikke — — —»

Amen: «Vet De at De er fremdeles under eds ansvar, og vet De hva De sier?»

Rosenberg: «Det var ikke i min makt å gi Quisling makten».

Og så et sitat fra Berggravs bok, «Da kampen kom»:

«Her avbrøt ministeren (Bräuer): «Vi har ikke innsatt Quisling — — —»

Hvordan kan så Quislings regjeringdannelse være et ledd i den tyske okkupasjo-

Falkenhorst ville ikke ha noe suverænt Norge under Quisling, men et okkupert Norge med et samarbeidsvillig administrasjonsråd.

USA I OPPLØSNING OG FORFALL

Amerikansk røst i dagens aktuelle situasjon

USA ble kononisert av tapre, energiske europeere.

DET ER EN krise av historisk målestokk de angelsaksiske land er oppe i nå. Vi har i en rekke artikler omtalt situasjonen for England, som har utviklet seg nøyaktig slik som både Hitler og Göring forutsa da landet hadde utløst annen verdenskrig og knust den europeiske sentralmakt som alene kunne ha sikret også Englands fremtid. Her skal vi beskjefte oss litt med situasjonen for såvidt angår det USA som nå to ganger har blandet seg opp i europeiske forhold som krigsdeltager og som dermed også har tilføyet Europa ulivssår. Vi skal ikke være urettferdige i bedømmelsen av utviklingen i den stat som er de norske partipolitikeres siste håp på deres vei mot undergangen, men gir ordet til en amerikaner, Max Nelsen ved INSTITUTE FOR BIOPOLITICS i Chicago:

Omkring år 1983 vil USA innta omtrent samme stilling i internasjonal politikk som India gjør idag. Det er derfor ingen grunn til og liten

mulighet for at Sovjetsamveldet skulle gå til krig med USA. Den hurtige hensynken av USA som en verdensmakt vil gjøre Sovjetsamveldet istand til å omdanne de amerikanske kontinenter til interessesfærer omkring 1983, hvis det så ønsker, men denne utvikling er usannsynlig. Fra geopolitisk synspunkt vil de nord- og søramerikanske kontinenter være av liten (Forts. s. 8)

nen? Jeg spør aktor som har fremsatt påstanden og skapt ulykke over tusener og atter tusener av mennesker?

En annen av aktors uhyrlige påstander er følgende:

«Tiltalte stillet seg og NS til disposisjon også til forberedelse og gjennomføring av en slik okkupasjon».

La oss se hva Hartmann skriver om det:

«Habricht og Frauenfeld — ble innen en time overbevist om hvor farlig «regjeringen Quisling» var for Tysklands militære — interesser. Fra Habichts rapport: «Dessuten var de militære (tyske) følger av Quislings regjeringdannelse særdeles betenkelige».

«Neste dag (den 12. april) meldte generaloberst Milch (det (Forts. s. 7)

«Jeg spør aktor som formet den skjendige anklage».

Erik Blodøks leverte dødsdommer på løpende bånd.

Dødsfall

Døden gjør sin ubarmhertige høst blant tidligere NS-folk og svært mange av dem går bort i det man vel må ha lov til å kalle deres beste alder, på grunn av den både fysiske og psykiske belastning de var utsatt for under det meningsløse og urettferdige «landssvikoppgjøret» og oppholdet i konsentrasjonsleire og fengsler som for de flestes vedkommende var forbundet med det. I særlig grad synes de som har hatt intellektuelt betonte yrker å være utsatt, og bare i den aller siste tid har tre forgrunnsfigurer i denne sektor vandret bort: operasangeren Henry Alf, forfatteren Åsmund Sveen og tidligere filmdirektør Arne E. Stig. De to førstnevnte navn er så godt kjent at det ikke er nødvendig her å regne opp deres fortjenester eller komme nærmere inn på den hårde skjebne som en utakknemlig samtid beredte dem etter hyklernes store menneskeofring i verdenskrigens spor.

Filmdirektør Arne Stig var kanskje ikke så godt kjent utad. Han hørte i utpreget grad til de stille i landet, men han hadde som ordtaket sier om de stille vann den dype bunn.

Han ble begravet på Vår Frelsers gravlund etter forutgående requiemmesse i St. Olavs kirke og det ble i den etterfølgende private sørgehøytidelighet fra venners side gitt uttrykk i varme ord for hva avdøde hadde betydd for dem. En av dem sa at han var en ener i kraft av sin godhet, hjertevarme og menneskelighet. Han var en vandrer gjennom livet som lyttet og forstod. Da denne venn i en mørk stund under okkupasjonen sa til Stig at han måtte være klar over at ingen ville takke dem etterpå for det de hadde gjort for å vareta norske interesser, svarte Stig ham at det fikk så være, men man fikk sette sin samvittighet høyere enn en urettferdig dom.

Direktør Stig var en ekte kunsternatur og ved siden av sine interesser for filmen, dyrket han også selv dikterkunsten. Han har således fått fremført sine arbeider på scenen i Oslo. Størst var han kanskje da motgangen kom, den han bar med en ydmyg stolthet.

Det tynnes i den flokk av åndfulle og lysende personligheter som på kulturlivets område fant sin selvsagte plass i Nasjonal Samling under okkupasjonen, men deres minne vil leve ikke bare hos de nære venner, men engang i fremtiden også hos en efterslekt som har større forståelse og større hjertelag enn den som satte igang eller understøttet det «retts»oppgjør som etterlot seg en slik gruff ørken av ødelagte menneskeskjebner.

M.

Pennevenner søkes

Disse to søker pennevenner i Norge eller i Norden forøvrig:

Manfred Reither,
Marchfeldstrasse 6/27,
Wien 20 — Østerrike.

Joseph R. Carey,
Drawer E., Station 4,
North Hollywood/Calif.,
U. S. A.

Korrespondansen må foregå på de to herrers sprog, altså henholdsvis tysk og engelsk.

*

UNG SVENSK

vill brevväxla med nordiska meningsfränder, gärna tysk för språkutbyte. Intressen: studier, resor. — Svar till «Studier». FOLK OG LAND, Box 3214, Oslo.

Historien gjentar seg

Fra en historiebok gjengir vi:

«Efter konsolideringen av keiserdømmet forsøkte Napoleon å fremme økonomisk sanering og Frankrikes europeiske lederstilling gjennom beskyttelsestoll (Oppblomstring av tekstilindustrien i Frankrike og ved Niederrhein). I 1806 besvarte han den engelske blokade (siden 1780) med kontinentalsperren, som skulle muliggjøre utviklingen av europeiske industrier ved utelukkelse av den engelske konkurranse».

Forskjellen er at det nå er England som kjemper for livet mot den europeiske konkurranse.

Ikke bare ord

Det er tydeligvis ikke bare store ord den franske president general de Gaulle har å fare med. Det meldes således at det første skritt til å stille opp et strategisk kampforband vil bli tatt alt i år: en eskadre med Mirage-atombærere skal stå innsatsberedt fra desember av. Samtidig har man satt igang serieproduksjon av atombomber med en sprengvirkning som er tre ganger så stor som Hiroshimabomben. Arbeide er også satt igang for å utvikle egne mellomdistanseraketter med rekkevidde 3.000 til 5.000 km.

Det som imidlertid har vakt størst bestyrtelse både i vest og øst er at franske vitenskapsmenn i forbindelse med utviklingen av Frankrikes flybårne atombomber har

Når 50-60-årenes demokrater skal bygge et europeisk fellesskap bruker de de menn som i blindt hat slo ned de ledere og de land som vilde bygge Europa på egen kraft og egen innsatsvilje. — Ringreven Spaak løper amok i sitt raseri i velkjent anti-Hitlersk stil og lovpriser England på alle måter. Samtidig som de taler foraktelig om de øst-europeiske satelliter, lukker de øynene for Macmillans snartur til Amerika for å få sin politikk korrigerert på sitt lands vegne, at Fanfani gjør samme runde, og etter hjemkomsten roser det amerikanske diktat til Italia. For ikke lenge siden priste Adenauer på sin tur til Washington Kennedy som Vestens og frihetens leder. Det er således «lyse» utsikter for et fritt EEC som skal tale med Europas stemme.

Og i det øyeblikk de Gaulle blander seg inn i koret og overdøver deres egne, kjære stemmer, kaster de seg over ham med de samme ordelag som i sin tid drev en gal verden til å forlange Tysklands fullstendige ødeleggelse. En ting er sikkert: de Gaulle vil, hvis han ikke raskt tref-

konstruert et apparat som på de fiendtlige radarskjermer vekker inntrykk av at det minst dreier seg om 100 fly som kommer. Da det ikke eksisterer noe «motvåpen» må motstanderens luftvern sette inn minst 100 luftverraketter mot hvert eneste fly.

Det samme om igjen

fer omfattende utenrikspolitiske tiltak, lide Hitlers skjebne. USA's og Englands bjefende vakhunder over hele verden er allerede i aksjon. Det mest groteske hylekor i alle spektrrets politiske farver spiller opp i avisledere, kronikker, kringkasting og i fordekt hviskekampanje. I dag lyder de Kennedy's kommando. Satellitene har alt stillet opp i Bryssel. USA vet hvor de har sine folk.

Bare en rask utenrikspolitisk seir kan redde de Gaulle. Innenriks har hans «njet» i Bryssel overfor England samlet den fransk-latinske rase sterkere om de Gaulle. Raske utenrikspolitiske trekk kan gjøre England mere sjakk-matt enn det er. For engelsk ungdom vil noe nytt. Macmillan er ingen avgud mere. Ungdommen der er bitende i sin hån og spott overfor snobberiet og Ox-bridgentaliteten.

Ca. 1000 unge menn, blomsten av engelsk ungdom fra høyskoler og universiteter reiser hvert år etter fullført studium til USA. Av disse er 250 toppvitenskapsmenn. — England mister sitt beste arvestoff og USA overtar, kjøper med dollars. Det er USA's «støtte» til Europa. Det bekjemper Europa med blomsten av dets egen ungdom. 45 % av alle menn under 25 år vil utvandre fra England. Englands haltende økonomi, gammeldagse organisasjonsformer og arbeidsløsheten driver England inn i vannmakten. Det er tvunget til å kjøpslå. Det selger seg til USA for å opnå noen midlertidige «fordeler» og stiller seg med tiggerposen i Bryssel for å få ete av et fyllt matfat i Europa. — de Gaulle vet det og stiller sine betingelser. Men han har mot seg en rekke falske ringreiver som vel enda en gang foretrekker landflyktighet i England (USA) framfor å gjøre feles sak med Europa. De ønsker et satellit-Europa hvor de selv har sitt på det tørre.

De europeiske politikere har spilt ut. De har intet lært og intet glemt. Atter en gang spiller de med falske brikker i demokratiets og frihetens navn.

Den ungdom som vil måtte kjempe i neste krig, må ha rett til å frata slike folk deres mandater.

S. G. M.

ANNELISE PAROW TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 v. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

FOLK OG LANDS MINNEALBUM:

22

Falt i øst i kampen for Europa

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Revidert lærdom av 9. april

Det ser ut som om sannhetens erkjennelse begynner å krype frem noe av hvert sted, og bra er naturligvis det. Så får en da håpe at man også vil ta konsekvensene av det innen det er gått ytterligere tyve år etter det store rettsbruddet og etter at legededannelsen begynte. For når alt kommer til alt, så er det en korrigering av den siste som også må være innledningen til det første.

Det er i bladet **ORIENTERING** vi nå finner en stort oppslått artikkel om «Lærdom av 9. april». Artikkelforfatteren bærer et navn som visselig ikke er ukjent her i Norge og hvis tidligere bærer må ta sin alvorlige del av ansvaret for 9. april og alt som fulgte i dens spor: Johan Ludwig Mowinkel. Rent formelt dreier det seg om en anmeldelse av en ny liten bok rittmester Harald Norman har sendt ut, men med det som slås fast i artikkelen og det utstyr den har fått, må en vel ha lov til i stor utstrekning også å ta den som et uttrykk for redaksjonens syn. Å medvirke til å utbre slike lærdommer som strider mot den autoriserte løgn våger nemlig iallfall ingen som ikke er enig selv.

Når det gjelder artikkelens utstyr, så fester vi oss ved et bilde av Churchill med denne underskriften: «Churchill på Stortingets talerstol i 1948 — ville han ha fått denne ære om nordmennene hadde gjennomskuet hans andel i 9. april?» Og bladet kan så spørre, skjønt både den edle Churchill og hans nydelige amerikanske stallbroder Roosevelt vel er nødvendige brikker i det store bedrag om «det nøytrale Norge» som så skammelig ble overfalt av tyskerne og som dennegang derfor straks har søkt tilflukt i de angelsaksiske armer.

Et annet bilde er hentet fra jøssingenes nasjonalhelligdom Jøssingfjord, hvor dette nøytrale Norge lot britene herje som de ville på norsk område i overvær av norske marinefartøyer, noe som ifølge **ORIENTERING**'s billedtekst «brakte den tyske militærledelse til å se Norge som et åpent land, et land som Tysklands fiender etter alt å dømme kunne marsjere inn i uten en gang å møte vilje til motstand».

Men vet da ikke det modige blad at dette ikke stemmer med det en har lov til å mene i det meget fri Norge? Vet det ikke at slike «nazistiske meninger» kan føre både til boikott og til utstøtelse av det gode selskap, eftersom det jo er demokratisk, omen noe problematisk meningsfrihet i gamle Norge. Noen sier etter mønster av selveste Hitler, hvor en også hadde frihet til å være enig med makt-haverne. Og vet da ikke dette blad som ennå ikke har trådt åpent frem også mot det skandaløse «retts»oppgjøret, hvor skylden for ulykken ble veltet over på NS, at Quisling ved dom av det storartede norske rettsvesenet, velsignet av selveste Høyesterett, er dømt etter straffelovens paragraf 84 for rettstridig å ha bevirket eller medvirket til at Norge blir påført krig eller fiendtligheter!

Når dommen så åpenbart er gal på dette punkt, er det vel all grunn til å anta at resten er av samme rettskaliber, iallfall så megen grunn at det parti **ORIENTERING** representerer burde føle det som en plikt å medvirke til en grundig og objektiv granskning av hele «retts»oppgjøret, slik at en i den utstrekning det ennå er mulig kan råde bot på den blodige urett som er begått. Det er nettopp det **FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING** også ber om i sin siste henvendelse til Stortinget, så her har Sosialistisk Folkepartis Gustavsen en anledning til å gjøre en innsats for sannhet og rett.

Artikkelforfatteren peker på den gjengse falske lære

Fru Øyvor Styren, Finstadbru p.å. fyller utrolig nok 70 år 3. mars. Fru Styren (Hansson) har alltid levet et virksomt liv og er som man vil ha sett av bladets nr. 3 i år i full gang! Hun stammer fra romeriksgården Styri, ryddet i den eldre jernalder. Vi gjengir et vers av et utrykt folkelivsdikt av Henrik Wergeland, som kom ridende på Veslebrunen inn i bryllupsstuen i Mathea Halvorsdatters bryllup på Styri:

*Gamle Halvor holdt et Bryllup
som var grisk,
som det sig hans Datter burde.
Kanden bruste som om den var
fuld av fisk.*

*Folk den neppe røre turde:
Øllet skummet langs med Bor-
det Nat og Dag,
saa du kunde drive Møllebrug
og Sag.*

*Men den Sag som gik
var en fuld Musik,
og det Værk man flittig smurte.*

— Ja, når fru en ikke er så imponert av dagens herrers maktsprog, så kommer dette av at hun ikke fikk skrekken for den verdslige makt inn med morsmelken!

Hun har oplevet Christiania på sitt beste og er født på det herlige Rosenberg, som faren kjøpte etter Peter Christen Asbjørnsen (1812—1885). I dette landlige eldorado fikk hun et livsoverskudd, som har holdt, selv gjennom «rettsstatens» trengsler.

A. L.

om «de onde tyskerne (som) overfalt et mangelfullt opprustet Norge som vant sin frihet igjen takket være de gode vestmaktene», men skriver at «allikevel er det noen som ikke jatter med. Heldigvis. For selv om de blir ignorert eller bakvasket, kan vi vel ikke tro annet enn at om noen sannhet noen sinne kommer fram, er det ikke minst takket være slike kjettere».

FOLK OG LAND har vel vært blant de fremste av disse kjettere som Mowinckel

Landssvikoppgjørets lærdom

Stille om landssvikoppgjøret, det skal glemmes og aldri nevnes mer, slik lyder parolen. Men se om de glemmer det de som selv satte det i verk og drev det.

Nei, det være langt ifra. Til husvalse må de stadig lovprise sine heltegjerninger, krydret med propaganda i hat og hets i presse, kino, fjernsyn, skole og kirke.

Ti tusen ganger er det slått fast for all verden at landssvikoppgjøret var strengt og rettferdig. Men det er visst ikke nok, for like fullt driver de og forsikrer seg selv og hverandre om det samme uten stans. Hvorfor?

Og de gransker rettferdigheten. De gjenlevende av hovedaktørene gransker sin dåd samvittighetsfullt med rundelig statslønn og fastslår rettferdigheten igjen med mange svulmende ord. Ja, hvorfor ikke? — Tror de ikke seg selv?

Og hva er så lærdommen av det rettferdige landssvikoppgjør, lærdommen for landet, den framtidige rettesnor? Her er endel hovedpunkter som rettsstaten har fastslått:

1. Det er fortjentfullt å rømme fra landet under krig.
2. Uten hensyn til grunnlov og folkerett kan de gjenlevende i landet etter krigen fengsles, plyndres, dødsdømmes etter hemmelige forordninger og lover gitt tilbake-

skriver om, og vi har også tilfelle fått føle både ignoreringen og bakvaskelsen og dette å bli brent på bålet som alle gode kjettere blir. Derfor er vi glad for disse blomster, selv om de kommer sent og selv om de er adressert til rittmester Normann, som ut fra sine forutsetninger også har kjempet med i sannhetens hær.

Kan vi så gjøre Mowinckel en glede igjen med det, så la oss bekjenne vår tilslutning til de utenrikspolitiske konsekvenser han med Normann trekker av lærdommene fra 9. april og som han utformet slik: «Mest verdifull er Normanns påvisning av at Norge bare får være ifred så lenge stormaktene selv ser seg tjent med det. Vårt medlemskap i NATO har i mange år hvilt på innbilninger om at vår sikkerhet mot angrep fra Sovjet dermed ble større, og at USA ville risikere sin egen utslettelse for å forsvare Norge. Enda påstår Halvard Lange & Co. at de har tatt lærdom av 1940, til og med den patenterte riktige lærdom».

virkende kraft etter politiske linjer.

3. I et lovlig politisk parti er skylden kollektiv så alle medlemmer kan straffedømmes.

4. Angiveri og sabotasje med tyveri, vold, brand, mord m. v. mot de gjenværende i et okkupert land er straffefri heltegjerning.

5. Det er klanderverdig og straffbart å arbeide for ro og orden samt nødvendige forsyninger til de igjenværende i et okkupert land. Et skjerpene moment for domfellelse er at vedkommende har vært hederlig, aktet og æret.

Det rettferdige landssvikoppgjør har tydelig klarlagt for det norske folk hvordan det har å forholde seg under neste okkupasjon.

S.

Mere Rosenberg dagbøker

De såkalte rosenbergske dagbøker har vært misbrukt før, så det er ikke rart at sovjetrusserne nå forsøker å slå mere mynt på dem. Det meldes derfor nå at til våren vil to nye «håndskrevne dagbøker» fra den tidligere minister for de besatte østområder bli utgitt av det sovjetiske utenriksdepartementet. Opptegnelsene skal ved siden av rent personlige notater også inneholde uttalelser av Hitler, Goebbels og Himmler om nyordningen av Sovjet-samveldet etter en tysk seir. Hvis uttalelsene er like tåpelige som den politikk som ble ført under krigen kan russerne sikkert gjøre regning på god propaganda.

For en god sak

Under kampene i Kongo, som iallfall foreløpig tvang Katanga inn under fremmed styre falt det ialt 127 FN-soldater, deriblant 52 ghane-sere, 20 indere, 18 irlendere, 4 i talienerne, 13 etiopere og beklageligvis også 9 svensker. Hvor mange svartinger ellers en fikk livet av under den velsignelsesrike aksjon vet vi ikke. Det får man spørre FN's gule krigsherre om.

Det blir ikke regjert godt før de kommer til å regjere som ikke har lyst til det. (Platon)

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

NARVIK 1940

«BYEN MED KANONEN»

Og så fikk han også høre nyheten.

«De må kalle inn staben. Det kan bli bruk for oss alle sammen nå».

«Det er ikke mange å kalle inn, Oberst. Staben er jo svært defekt».

Og dette hadde majoren ganske rett i.

Kvartermesterne, løytnantene Blix og Storfjord var inne på Elvegårdsmoen og arbeidet på depotene for å gjøre alt klart til å ta imot sakene fra major Hyldmos bataljon, som var å vente fra Bardu en av dagene.

Løytnant Odd Mølster ved regimentkontoret og regimentsskriveren, løytnant Haavik, var begge innbeordret til deltagelse i kursus ved Infanteriets vinterskole på Terningmoen, Elverum. Regimentstaben var med andre ord ganske skrall.

Men vi fikk jo kjøre med den redskapen vi hadde, så staben ble kalt inn.

Jeg kommer her til å tenke på en av mine landsmenn som higer etter sannhet:

Da saken min var oppe til behandling, pekte han nemlig på det forferdelige:

«Oberst Sundlo hadde avtalt med tyskerne når de burde komme. Og for å svekke regimentet hadde han sendt fra seg regimentsskriveren».

At jeg i fenrik Roman hadde fått en god stedfortreder for løytnant Haavik, fant han det ikke nødvendig å meddele retten. — Man skal da ikke hefte en travelt opptatt rett med bagateller. Derfor var det fenrik Roman som i retten ga de nødvendige opplysninger. For han mente at også bagateller kan være av interesse. Særlig når de kan tjene til å rette på en løgn.

Til møte sammen med regimentstaben kalte jeg også inn kaptein Langlos nestkommanderende, kaptein Dalsvee. Jeg ville ikke ta kaptein Langlo vekk fra kompaniet nå da det så ut til å bli kritisk.

Efterat jeg hadde gitt min ordre til kaptein Langlo om alarmtilstand ved vaktstyrken i Narvik, og ordre til major Omdal om å kalle inn staben, eller det som var igjen av staben, kom divisjonskontoret i telefonen. Klokken var da 16,00:

«I betraktning av den spente situasjon skal Obersten trekke inn til Narvik så mange mitraljøsefolk at blokkhusene kan besettes på en forsvarlig måte. Samtidig skal vakten ved Norddalsbroen forsterkes».

Denne ordre er typisk for den måte divisjonen blandet seg opp i detaljer.

En divisjon skal jo ikke beskjefte seg med å gi ordrer om detaljer ved blokkhus og bruvakter. Blander den seg i detaljer vil den miste oversikten. Divisjonskontorets ordre var derfor overflødig, og vitnet om at det ikke var noen virkelig sjef, men bare en nervøs stedfortreder, som satt i Harstad.

Den riktige ordre ville vært:

«Den internasjonale spenning øker. Forsvarssjefen har å anordne alarmtilstand».

For det var jeg, ikke divisjonskontoret som skulle gi ordre om mitraljøser, bruvakt osv. Var det ikke jeg som hadde ansvaret og den beste oversikten?

Jeg likte ikke divisjonskontorets opptreden. Jeg ble urolig. Hvorledes ville det gå om det ble alvor? Allerede nå hadde divisjonen begynt å vimse og rote, idet den ikke var oppmerksom på at den allerede i februar hadde gitt ordre om overføring til Narvik av en mitraljøsetropp. En ordre som var blitt effektivert. Det var derfor nok mitraljøser og mitraljøsefolk i Narvik. General Fleischer hadde selv overbevist seg om det under sin inspeksjon 7. mars.

Hva var det som gikk av oberst Mjelde? Var han allerede blitt nervøs?

Men ordre er ordre. Orden måtte etterkommes, og herom skriver Svein Juul under 8. april i sin dagbok (dokument i rettsaken):

«Efterat engelskmennene har lagt ut miner, er vi forberedt på det verste. Ingen har permisjon. Vi er klare. — 20 mann

Fort. side 6

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

CELLE NR. 16

I fjerde etasje i fengselsavdelingen i Prager politipresidium har første celle tilhøre nummer 16. Det er en berømt celle, som ble foreviget av mange tsjekkiske diktere. Her satt de prominente politiske fanger, men her ventet også de beryktede forbrytere på forhør, som så i form av sensasjonsmeldinger i ekstrasbladene ble revet ut av hendene på avisselgerne. Ellers skilte ikke celle 16 seg på noen måte ut fra de andre celler. Den er bestemt for fire personer, fire jernsenger står ved de skitne veggene, som smykkes av de rustbrune flekkene etter utallige veggelusmord, en vaskeservant med en bitte liten schäbig blikkanne og i hjørnet ved døren en gjennomtrengende stinkende blikkbøtte med skjevt og hullete lokk. Det er klosettet. Spylingen virker ikke, ingen bryr seg om slike bagateller her. I enden av rummet er det to små, solid tilgitrede vinduer. Vindusrutene er fulle av gamle, tilstøvede edderkoppspinn. Midt i rummet er det et bord av uhøvlede planker. Det er nesten ikke mere halm i halmsekene i sengene, men til gjengjeld en fet skorpe av skitt. Tepper finnes ikke.

På sengen under venstre vindu ligger Helena Reumann malerisk utstrakt, på sengen rett overfor sitter Eliva Blümelein med opptrukne ben. På bordet sitter fru Pecha. Celledøren står på gløtt, i korridoren utenfor snakker noen politifolk høyrøstet.

Fru Pechas spisse rotteansikt er omhyggelig, men klossete sminket. Skjønt klokken ennu ikke er ti formiddag bærer hun en gjennomsiktig sort selskapskjole. I stedet for belte har hun en bred trikolore.

«Jeg skulle gjerne gå på kino i eftermiddag», pludrer hun muntert. «Men alle kinoer er overfylte».

Fru Blümelein åpner munnen og klapper den straks sammen igjen. Hun ville tilby politipresidentens mektige sekretær en losje i kinoen sin, i kinoen Alfa, men foreløbig eier hun den ikke. Da Helena Reumann bare gjesper demonstrativt og fru Pecha åpenbart ventet på en fortsettelse av konversasjonen, sier hun med kunstlet interesse: «Er det så mange folk som går på kino i dette været?»

Fru Pecha svarer ikke straks, hun gjør en pause for å kunne anbringe sine nyheter mere virkningsfullt. Hun vipper med sine uskjønne, altfor korte ben — den gamle gjeita efterligner meg, tenker Helena og morer seg — og forteller herunder langsomt: «Alle kinoer i Prag er overfylt av tyskere og kollaboratører. En kan ikke forestille seg trengslen uten å ha sett det. Verre enn sardiner i en boks. Og heten og stanken! Vær glad, Helena, at De får bli her hos oss».

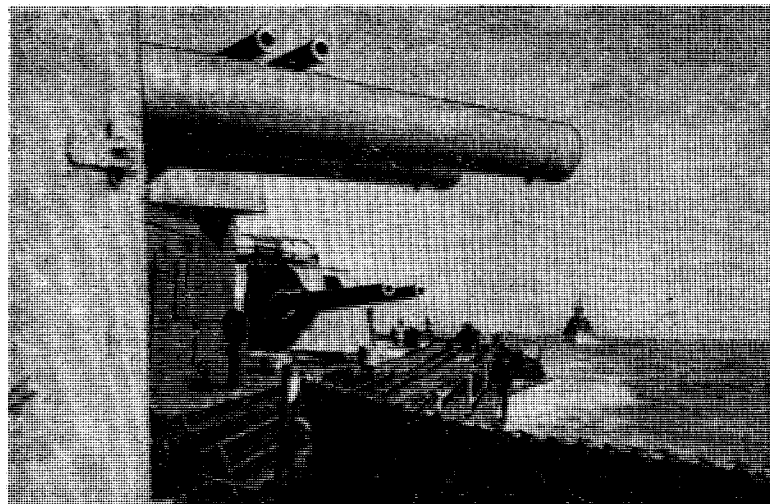
«De er glad, fru Pecha for at jeg må bli her», gjesper Helena tålmodig. «Hvorfor har De ellers fått de håpløse klærne fra? Fil-lene gjør Dem tyve år eldre. Det kan da ikke være nødvendig å gjøre seg enda eldre i Deres alder».

Fru Pecha flirer tilfreds. «De behøver ikke å skape Dem til for meg, Helena. Jeg kjenner Dem jo, De er bare misunnelig».

«Jeg misunner Dem virkelig ikke Deres skjønnet».

«Nei, ikke det, men min frihet. Deres ansikt med de blå flekkene er forøvrig heller ikke særlig vakkert».

(Fort. s. 7)

«Tror De jeg kan stanse den tyske flåte med Krag-førgensen geværer?»

En tysk flåteavdeling var på vei nordover og satte også iland Späb-trups forskjellige steder. Her er det en slik en fra Waffen-SS.

TIL Å BLI KLOK AV:

Slik holdes hetsen vedlike

EN LANG, MEN INTERESSANT KRIMINALHISTORIE OM EFTERSØKTE «KRIGSFORBRYTRE» OG JØDISKE AGENTER SOM FORULYKKER I FJELLENE

Buenos Aires, februar 1963.

Også den norske dagspresse omtalte for noen tid siden i forbindelse med arrestasjonen i Chile av SS-politimanen Rauff et angivelig mord som skulle ha funnet sted på en kvinnelig jødisk agent Nora Eldodt, og enten Rauff eller den meget omtalte tyske dr. Mergele ble oppgitt som mistenkte for mordet.

Da hele denne affære er et typisk eksempel på den uansvarlige og løgnaktige hets som fremdeles drives fra zionistisk hold, kan det ha sin interesse for en gangs skyld å filtrere opp dette spinn av løgn som gang på gang gjør sin runde i verdenspressen.

Dr. Joseph Mergele bodde i en av Buenos Aires' fasjonable forsteder under fullt navn på det tidspunkt da Nora Eldodt forulykket i Bariloche-alpene, etter sigende på jakt etter den samme Mergele for israelsk regning. Mergele, kone og ste-sønn forsvant sporløst fra sitt hjem kort tid etter kidnappingen av Eichmann og har siden da (mai 1960) ikke kunnet lokaliseres.

Den nordamerikanske militærattachés sønn vanket i Mergeles hjem som venn av Mergeles sønn. Direktrisen ved den skole som Mergele jr. gikk på hadde bare lovord å si om dr. Mergele. Hun beskrev ham som en meget sympatisk og dannet mann, den fullendte gentleman. Også nabøene uttalte seg til journalistene fordelaktig om ekteparet Mergele, som var kjente skikkelser i strøket. Alt dette ifølge «La Prensa».

Da Nora slo seg ihjel var pressen fullstendig taus. — Først et helt år etterpå, samtidig som politiet fakkert foroverne av det bekjente gullrøveri på Ezeiza flyplass — inntil da det største ran i latinamerikansk historie (38 millioner pesos) — og det viste seg at banden bestod av en gruppe jøder som stod på reisefot til Israel, ble Nora Eldodt-saken slått stort opp. Jeg antok dengang at det var for å lede oppmerksomheten bort fra den pinli-

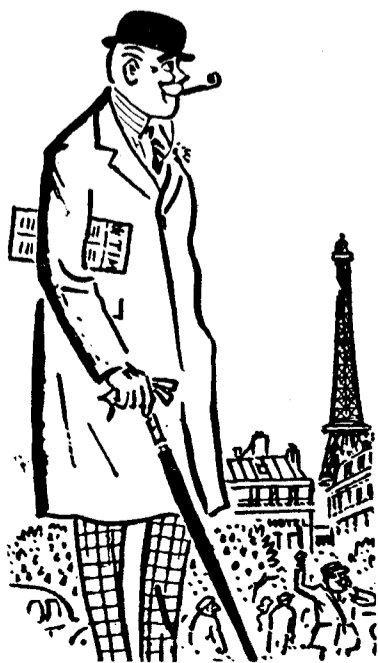
The reports say police are conducting a search in the Aisen, Alena and Cuploe Continental areas. They added the search was started after the arrest in Punta Arenas, nearly two months

ge affære med nevnte jødiske bande. Imidlertid gav «La Prensa»-journalistenes dektivvirksomhet ikke stort utbytte, og så ble glemse-lens slør trukket over hele affæren, inntil den ble tatt opp igjen i forbindelse med Rauff.

Og dog hadde «La Prensa» i sin reportasje om den angivelige mordaffæren offentliggjort følgende allerede i 1961:

23.3.61: «Nye elementer for bedømmelsen av Nora Eldodts død ved en ulykkeshendelse i Bariloche februar 1960 ble igår kjent. Som man husker gikk visse rykter, som ikke kunne bli bekreftet, men tvertom i flere detaljer ble dementert, ut på muligheten av at den nevnte persons dødsfall ikke skyldtes en ulykke, men stod i forbindelse med den eftersøking som ikke nærmere identifiserte grupper satte igang i vårt land etter utenlandske borgere som var ansvarlige for de forfølgelser det jødiske samfunn var utsatt for i Europa under nazityranniet (Eichmann og Joseph Mergele).

Nora Eldodt falt utfor en av-
Forts. side 6

HANS EGEDE NISSEN:

NEMESIS

Det er et ord som har spillet en eiendommelig og fascinerende rolle i tysk historie og for den saks skyld også i europeisk i det tyvende århundre. Det er begrepet V. II.

I den første verdenskrig 1914—18 var W. II (Wilhelm II) den fiendtlige propagandas gjennomgangstema. Keiseren var skyld i alt. Senere historiegranskning har imidlertid frikjent ham. Se herom bl a. DAGBLADET for mandag 19. september 1955, side 10. Det er nå et ugjengelig historisk faktum at årsaken til den første verdenskrig var en berettiget frykt for at den tradisjonelle maktbalanse på fastlandet var i ulage. Balanse of Power var siden Napoleonstiden gått de engelske politikere på nervene. Denne politiske og militære doktrine var dolken i Europas hjerte, et hugg inn mot vår verdensdels integritet. Damoklessverdet over fastlandets millioner.

Så er det altså vitenskapelig fastslått og står for alle retter at England i 1914 stod rede til å slå Tyskland og W. II ned i støvlene for balansepolitikens skyld, for Englands såkalte høyere legitimerede rett til å herje og herske og drive ordinært sjørøveri på de 7 hav, hvor engelsk voldsmakt gjorde havenes frihet til en skjønn drøm.

Av plasshensyn vil jeg her bare referere Englands herostatisk beryktede premierminister Lloyd George. Jeg siterer: Jo mere man leser memoarer og bøker fra forskjellige om hva som foregikk før 1. august 1914, desto mere forstår man at ingen ledende statsmenn i den tid uttrykkelig ville krigen. Den var noe vi gled inn i, eller bedre sagt ble hvirvlet inn i. Jeg tviler ikke på at en diskusjon ville ha forhindret den.

Det fremgår herav at walisertrollmannen Lloyd George, engelsk statsminister og krigsmaker, 22. desember 1920 tross Versaillesdiktatet ikke la noen skyld på Tysklands kappe. Så sent som i 1937 understreket premierminister Stanley Baldwin dette ved sin berømte uttalelse om de overstatlige makters strupetak på engelsk politikk.

Derfor kom den annen verdenskrig i 1939, provosert frem av krigshissernes internasjonale og overstatlige avantgarde, hvor ikke minst president Roosevelt etter råd fra sin skumle rådgiver Bernhard Baruch spilte en ledende rolle.

Det er slått fast at i 1914 stod England rede til å slå Tyskland og W. II ned i støvlene. Her ser man keiser Wilhelm under et besøk på østfronten.

I denne annen og store verdenskrig er det vi møter en annen kategori av V2, rakettvåpnets triumf. Her nedla Tyskland et formidabelt veto, som fortalte at Englands splendide isolasjon hinsides streket ved Calais var en saga blott, øya var blitt krigskueplass av første orden. V2 ble et fryktelig svar på den engelske provokasjon, skjønt en forunderlig skjebne har maket det slik at V2 i fullkomnere skikkelse er blitt en fredstifter i terrorbalansens navn.

Selvfølgelig var Tyskland den skyldige part også i denne skjebnesvangre ødeleggelse av en hel verdensdel, kulturens åsete. Så påstod den engelske propaganda iallfall. Men er man ikke åndssvak, så synes man å erindre den smule oljemaler Winston Churchill og hva han flere ganger har uttalt i ramme alvor. Til den US-

amerikanske general Wood sa Churchill i 1936: England må snart ta en krig med Tyskland, fordi dette land holder på å bli sterkere enn England kan tillate.

Til senere utenriksminister v. Ribbentrop, tysk ambassadør i England, sa Churchill i 1937: Når Tyskland blir for sterkt, blir det slått sønder og sammen som i 1914.

Hvis uvitende personer tør påstå at det var bare en sølle privatperson ved navnet Churchill som uttalte seg slik, så må man huske på at Churchill var en av lederne av Cecil-klanen, som er den notoriske styringsmakt på øya og har vært det i lange tider. Premierminister Macmillan hører dette eksklusive selskap til. Det er om slike brutale slaktere som Churchill at en liten minoritetstalsmann som Lord Chat-ham engang sa: Er vi bare

(Forts. s. 7)

Downing Street hvor så mange renker er blitt spunnet mot Europa for å opprettholde «Balance of Power» som var og tydeligvis er Englands politiske og militære doktrine.

Slik holdes hetsten vedlike -

(Forts. fra s. 5)
grunn under et forsøk på å bestige Lopez-tinnen i San Carlos de Bariloche.

Som følge av de opplysninger vi offentliggjorde om saken i gårstidens avis, satte herr Juan Sander og frue Margarita Eldodt Sander seg straks i forbindelse med redaksjonen. De oppgav å være henholdsvis svoger og søster av den forulykkede. I sitt hjem i Lomas di Palomar, provinsen Buenos Aires, erklærte de: 'I henhold til vårt kjennskap til saken er det totalt galt at Nora har tilhørt det israelske diplomati eller har hatt noen spesiell oppgave her i landet.

Herr Sander forklarte videre at Nora Eldodt stikk i strid med de fremsatte påstander aldri hadde vært i noen konsentrasjonsleir. Hun reiste fra Frankfurt, hvor hun studerte medisin, i 1933, få dager før Hitlers maktovertagelse, og bosatte seg i det daværende Palestina. I Haifa og Tel Aviv drev hun barnehage, samtidig som hun gav undervisning i pianospill. I begynnelsen av 1958 tiltrådte hun som funksjonær i det israelske kanselliets handelsdepartement, og ble overført til Bonn uten diplomatisk rang eller funksjon, for å arbeide i kommisjonen for handelsutveksling mellom de to land.

Herr Sander fortalte at den øvrige del av familien Eldodt emigrerte til Argentina i begynnelsen av 1933 ved innledningen til den antisemitiske kampanje i Tyskland. De fleste bosatte seg i provinsen Buenos Aires, hvor den avdøde brødre kjøpte jord og driver jordbruk. Det var 8 søsken ialt. Da Nora Eldodt hadde lagt seg opp noen penger og da hun ikke hadde sett sin familie på 25 år, bestemte hun seg for å besøke Argentina og kom til Buenos Aires med båt i mai 1959. Hun bodde først noen måneder hjemme hos oss, senere en tid hos familien i Riveria, for derefter å vende tilbake hit og bo her fast. Herr Sander tilføyet at Noras intellektuelle bakgrunn skaffet henne ansettelse på dr. Moscovitz' kontor i Buenos Aires, hvor hun var beskjeftiget med oversettelsesarbeide fra tysk, engelsk og hebraisk. Hennes ringe kjennskap til spansk vanskeliggjorde muligheten for annet arbeid, men på nevnte kontor kunne hun tjene til livets opphold, da man der hadde til behandling en mengde saker i forbindelse med tysk-israelske interesser.

Ifølge ekteparet Sanders opplysninger ble frøken Eldodt invitert med på en reise til Bariloche av en «hajschara» (leir av unge jøder som forbereder seg på å reise til Israel). Tiltross for at høyfjellslivet tiltrakk henne meget, nølte hun med å akseptere, da hun hadde planlagt å reise til andre deler av landet med sin søster Margarita. Men da dette projekt imidlertid ikke lot seg gjennomføre, aksepterte hun den jødiske ungdomsgruppens innbydelse.

Ungdommens «hajschara» startet fra Buenos Aires i de første dager av februar. 13. i samme måned mottok ekteparet Sander

melding om slektingens dødsfall. Av leirens deltagere fikk de senere vite at ti av medlemmene hadde dratt til Lopez-tinnen på utflukt. På tilbakeveien gikk en gruppe på 8 i forveien, mens to andre kom langt bakefter. Nora Eldodt, som alltid dro ut sine opphold tilfjells til siste øyeblikk, avtalte med fortroppen at hun ville bli tilbake og vente på de to efternølerne, hvorefter de alle skulle møtes for å ta bussen ned til Bariloche igjen. — Tyve minutter etter sluttet de to seg til fortroppen på møtestedet, men frøken Eldodt viste seg til de res bestyrtelse ikke. De fikk tak i flere kjentfolk i fjellet og innledet en eftersøknig. Først den tredje dag fant man den forsvunne.

Fru Sander mente personlig at saken ikke var blitt tilbørlig efterforsket. Hun var overbevist om at ikke alt var blitt opklart og snakket om Nora som myrdet. Hun forklarte at grunnen til denne tvil var overensstemmelsen mellom datoen for hendelsen og de israelske agenters eftersøknig etter Adolf Eichmann.

Da vi gjorde henne oppmerksom på at Nora Eldodt utelukkende hadde vært omgitt av personer av jødisk opprinnelse, medgav hun at det foreligger tilfeller da *villedte jøder har utført nazioppdrag*.

Samme dag offentliggjorde «La Prensa» et telegram fra Bonn om at den israelske kommisjon benektet at Nora Eldodt hadde vært knyttet til noen ambassade, hun hadde ingen diplomatisk status og man hadde fått beskjed om at hun hadde begått selvmord i Argentina under et besøk hos slektinger.

23.3.61: «Herr José Engels, bosatt i Almagro i Buenos Aires og deltager i den ungdomsreise som dro til Bariloche sammen med Nora Eldodt har avgitt følgende erklæring til vår avis: 'Det er høyst tvilsomt om de rykter som har versert (om at Nora Eldodt skulle være myrdet av Eichmanns eller konsentrasjonsleirlegen Joseph Mengeles agenter) kan ha noe for seg, for hver eneste dag under vårt opphold i Bariloche bodde vi sammen med henne og skiltes praktisk talt ikke fra henne et eneste øyeblikk. Om det hadde vært noe i det som sies om hennes hemmelige virksomhet, hadde vi nok merket noe. Men jeg kan forsikre at det ikke fantes noe som tydet i den retning».

Bladet beretter så 24. mars 1961 at det har satt seg i forbindelse med avdødes søsken Heintz, Arnoldo, Gerda Eldodt de Danziger og Helga E. de Marcusi:

«Alle viste seg tilbakeholdende med hensyn til dødsårsaken, skjønt man av deres uttalelser kunne forstå at de hellet til den oppfatning at søsterens dødsfall skyldtes politiske eller rasemessige grunner. Vi utleder av deres erklæringer at døden kan være forårsaket enten av elementer med nazitendenser, eller av personer direkte knyttet til Isra-

el, som mener at Nora kan ha blitt lei av sin virksomhet av hemmelig karakter i det israelske administrative kontor i Köln, og som følge herav kunne ha vært istand til å spre opplysninger i strid med den israelske stats interesser. En av søstrene fremholdt at Noras dagbok ikke er blitt funnet.

Søskene tror videre at Nora ble slått før hun falt eller ble styrtet utfor, da hun var en god skiløper og vant til fjellet fra de europeiske høyfjell. Liket ble også funnet langt fra det sted som var fastsatt som møtested på tilbaketuren.

Endelig meldte «La Prensa» 25. mars:

«Nye opplysninger sluttet seg igår til det tidligere offentliggjorte om Nora Eldodts død i Bariloche i 1960. De går generelt ut på at det ingen grunn er til å tro at det foreligger en forbrytelse eller politiske motiver for begivenheten, skjønt det fremdeles er viktige punkter som er uopklart. Herr Melej Zaionchik, en av dem som besteg Lopez-tinnen sammen med Nora Eldodt, hevder at det er latterlig å påstå at Nora Eldodts død skyldes noe annet enn en ulykke. Etter en detaljert redegjørelse, tilføyer herr Z. at hele saken minner om et psykose-tilfelle. Da nevnte herre overleverte kisten til familien i Riveria, ble han mottatt med alvorlige beskyldninger om mord fra to av avdødes brødre og en svoger.

Fru Edith Eldodt de Hammerschlag (nok en søster) og hennes mann Juan benektet igår på det mest bestemte at Nora Eldodts død skyldtes mord».

Efter dette ble så saken «henlagt» av pressen som mindre interessant og uegnet til å brukes i forbindelse med hetsten mot dr. Mengele eller Eichmann. Men i forbindelse med Rauff-saken friskes den altså nå opp igjen. Nå er det Rauff som beskyldes for å ha tatt livet av Nora Eldodt etter oppdrag av dr. Mengele. Blant annet meddeler den engelsksproglige «Buenos Aires Herald» 4. januar 1963: «Chile police seeking for ex-nazi doctor for Argentine slaying» (Chile eftersøker ex-nazidoktor for argentinsk mord). Og i meldingen heter det at disse nye undersøkelser i grensetraktene tok til «etter arrestasjonen i Punta Arenas for nesten to måneder siden av ex-nazioberst Herman Julius Rauff, hvis utlevering er krevet av den vesttyske regjering».

Når det endelig angår denne politioffiser Rauff, som har vært omtalt i aviser verden over, men på en høyst ukorrekt måte, så gir vi ordet til bladet «El Mundo» i Buenos Aires, som i et telegram fra Santa de Chile 6. januar meldte:

«Arrestasjonen av krigsforbryteren Herman Julius Rauff,

Narvik —

Forts. fra s. 4

sendt til Øy fjord for å hjelpe de fra Elvegårdsmoen. 10 mann til Bjørnefjell».

Klokken var imidlertid blitt 20.00, og så ringte det igjen fra divisjonskontoret. Denne gang var det alvor:

En tysk flåteavdeling var på marsj nordover langs kysten, antagelig med kurs for Narvik. Den kunne ventes i Ofotfjorden ved midnattstider, kanskje kl. 22.00.

Meldinger var kommet fra britiske marinemyndigheter.

Dette hørtes ikke bra, og det samme mente nok den offiser som hadde ringt opp, for han spurte:

«Hva vil Obersten gjøre?»

«Gjøre, her er det egentlig ikke noe å gjøre».

Hermed mente jeg å si at alt var klart.

I Narvik var kaptein Langlos styrke alarmberedt. Besetningene i blokkhus og ved kanonen hadde vært inne i flere uker, og visste hva som skulle gjøres i tilfelle en

beskyldt for å ha deltatt i massakren av 90.000 jøder under den siste verdenskrig, er gjestand for talløse kommentarer i denne hovedstad som følge av det usedvanlige i Interpols fremgangsmåte.

Det var i virkeligheten den enkleste sak av verden. To politimenn presenterte seg i Rauffs hjem, førte ham fredelig og rolig ombord i et vanlig chilensk fly som en hvilken som helst annen passasjer, og bragte ham til Santiago, hvor han åpent medgav å ha tilhørt naziorganisasjonen.

Det mest ekstraordinære ved tilfellet er at Rauff aldri har lagt skjul på sin identitet, og han foretok to reiser til Vest-Tyskland siste år, henholdsvis i januar og februar, uten at noen uleilighet ham det ringeste. De uhorste begivenheter slutter ikke med det: Rauff har arbeidet i Punta Arenas i firmaet Goldman & Jensen, som har jødiske eiere, helt fra det øyeblikk han ankom til landet fra Ecuador i 1956. Han har aldri lagt an på å skjule seg, og som bevis på det viste han i fengslet frem et pass som var utstedt på hans virkelige navn. Han erklærte å være forbauset over utleveringskravet og er overbevist om at han vil bli frikjent.

Rauff er en 56 år gammel mann, velkledd, rolig og med korrekte manerer. Hans kone døde i Chile, og en av hans sønner ved navn Alfredo er bosatt i Santiago. Den annen befinner seg i Vest-Tyskland, og begge har vært kadetter ved chilenske militærskoler.

Dagen efter heter det i et telegram fra Santiago:

«Det mangler heller ikke dem som forsikrer at det dreier seg om en politisk manøvre fra Adenauerregjeringens side for å bortlede oppmerksomheten fra

fremmed makt prøvde å krenke norsk område. Instruks for besetningenes opp-treden i en slik situasjon var slått opp i blokkhus m.m. Bataljonen på Elvegårdsmoen ville jeg la være hvor den var, så lenge vi ikke hadde mobilisert, og det hadde vi ikke, så var Elvegårdsmoen langt viktigere for Nord-Norges forsvar enn Narvik. På moen lå der jo i depotene klær, utstyr og våpen for 5-6000 mann, og ble ekser-serplassen tatt, ville derfor divisjonen miste det ene av sine tre regimenter.

Så jeg ville ikke ta bataljonen over til Narvik. Jeg var jo forsvarssjef i Ofoten, ikke bare kommandant i Narvik. Det var min plikt å handle på den måten som tjente Ofoten best.

Derfor betrodde jeg ganske rolig vedkommende offiser ved divisjonsstaben at i Narvik var det ikke nødvendig å foreta seg noe ytterligere.

«Men De må da gjøre noe. De må jo ta over bataljonen».

«Nei da», sa jeg. «Det må jeg aldeles ikke. Bataljonen må være der den er til for-svar av ekser-serplassen. Hva skal jeg med bataljonen i Narvik? Tror De jeg kan stanse den tyske flåten med Krag-Jørgensen geværer? De vet så inderlig godt at jeg atter og atter har bedt om å få artilleri. Det er med kononer Narvik må forsvares. Med infanterivåpen nytter det ikke».

«Ja, men . . . ja, men . . .»

«Jeg vil ikke ha bataljonen til Narvik. Det vil bare bli det samme som å putte den i en rottefelle. Det eneste jeg kan gå med på er å ta over mitraljøsekompaniet».

Dermed sluttet samtalen.

Og efter det som senere hendte kan jeg så levende forestille meg at det ble stor hallo i divisjonskontoret.

saken med «Der Spiegel». Man hevder dette ut fra den kjenn-gjerning at Rauff har vært stilt for Nürnbergdomstolen og funnet uskyldig, samtidig som han to ganger åpent og legalt har besøkt Vest-Tyskland i løpet av året 1962».

Og så 20. januar:

«I juridiske kretser i Santia-go hevder man at det er lite sannsynlig at Chile går med på å utlevere SS-offiseren Rauff til Vest-Tyskland efter hans forsvarer, Enrique Schepellers solide innlegg for høyesterett. Schepeller hevder at Bonns utleveringsandragende er fullstendig uberettiget».

Endelig 24. januar:

«Chile deporterer ikke Rauff. Han vant det første slag».

S.

Vil du finne frem til seier,
bryte dine egne veier,
prov igjen!

(Robert Burns).

Dødsdans i Prag

(Forts. fra s. 4)

«Flekkene forsvinner, men Deres ærverdige alder forsvinner ikke».

Elvira Blümelein følger ordstriden med blandede følelser. Hun fryder seg over at hennes kamerat viser så meget mot, men er samtidig redd for at hun må betale også for dette motet. Denne fru Pecha er ellers ikke usympatisk og har bestemt noe å si her når hun slik uten videre får lov å komme inn i en celle. En bør komme i samtale med henne. Kanskje hun kunne ringe til Arthur — ja, en bør iallfall prøve på det. Før hun imidlertid finner et samtaleemne henvender fru Pecha seg til henne.

«Hva er det De har gjort for noe? Hvor kommer De fra?»

Fru Blümelein overveier lynsnart om hun skal snakke om Dr. Hora og Theresienstadt. Riktignok har hun krammet ut med alt sammen til Helena, men det er noe annet, denne Reumann er fange som hun selv. Da ser hun at Helena legger fingeren på munnen. Ikke si noe.

«Hva blir det til med kinoen, fru Pecha? Eller vil De heller gå

en spaseretur? Jeg holder Dem ikke tilbake hvis De endelig vil gå», sier Helena og går bort til vaskevannsbollen for å fornye omslaget på ansiktet sitt. «Her er det nemlig ingen kino, her er en celle. Jeg har ennå ikke glemt fengselsforskriftene fra igår. De har absolutt intet å gjøre her».

Helena Reumann kjenner sine folk. Hvis hun hadde bedt sin forhenværende kollega om å bli her en stund til og hjelpe seg på en eller annen måte, ville hun blitt ledd ut av henne. Slik imidlertid — — —

«Gud, Helena, jeg er da ikke slik som De, jeg har hjerte. De har for eksempel ikke spurt etter Weidermann med ett eneste ord».

«Det interesserer meg ikke det ringeste», gjesper Helena tappert. Hun står ennå ved vaskeservanten, fru Pecha ser bare ryggen hennes. Hun vet ikke at øynene hennes har et spent, lurende uttrykk.

«Han er allerede flyttet over til Pankratz. Halvdød. Kanskje han alt er helt død».

Helena puster lettet ut. Hovedvitnet er borte, hun kan altså rolig beholde kufferten. Weidermanns kuffert står halvåpen, ganske harmløst, under sengen hennes.

NEMESIS

(Forts. fra s. 5)

ærlige en time, er vi fortapt i all evighet.

En smukk attest for de små nasjoners såkalte redningsmann ble ifølge Sir Stafford Cripps gitt av en politiker i tredveårene: En behøver bare å kaste sitt blikk på det britiske imperiums historie for å senke sitt hode i skam over å være en brite. Det har vært en pyramide av forbrytelser, en geometrisk rekke av amoral og umoral, løgn og mord.

Dette uttaler, som jeg før har satt lyskasteren på, viscount Morley i 1914 som medlem av regjeringen: De største forbrytelser og dårskaper er begått innenfor det britiske imperiums kabinets fire vegger.

Det passer i stilen når en av Churchills intime venner, baron E. Rothschild i tredveårene frekt uttalte på vegne av finanskapitalen: Jeg skal ikke sky hverken penger eller midler til å infiltrere det nasjonalsosialistiske Tyskland i krig og tilintetgjøre det!

Churchill og de overstatlige makter gjorde så alvor av sine krigstrusler og erklærte Tyskland krig i 1939. Men som i 1914 er det også i 1939 Tyskland som er den skyldige part. Seierherretribunalet i Nürnberg med ugildende dommere avgjorde den saken etter retroaktive «lover» og i strid med alt som folkerett og menneskerett heter.

fordi han ikke forstår — eller ikke vil innrømme åpent — at aktors fasit er gal.

Men underlig er det at «Morgenbladet» går inn for i den grad å kompromitere Administrasjonsrådet i de rett-troendes øyne.

En må vel også ha lov til å spørre om det ikke tross alt hadde vært bedre sett ut også fra det knesatte «patriotiske» synspunkt, å støtte regjeringen Quisling når tyskerne etter det Hartmann skriver «var aldeles overbevist om hvor farlig «regjeringen Quisling» var for Tysklands militære og politiske interesser».

Og det må vel stå klart for selv de mest tungnemme idag at den tyske Wehrmacht heller så Norge som et okkupert land den kunne skalte med som den ville, enn som et nøytralt land med en egen norsk og suveræn regjering. For å kunne skaffe seg denne makt, trengte de den støtte som «patriotene» i og utenfor administrasjonsrådet gav dem. Det var dette som var Brüers linje og som gav Norge en Reichskommissar Terboven og hans S. D.

O. K.

17. juni 1962: Nordmenn lider av en slags engelsk syke.

Denne spesielle form av rachitis, svekk, har herjet Norge siden vi ble engelsk koloni i 1905. Ikke for intet sa min gamle venn fylkesmann Christensen, formann i administrasjonsrådet 1940 de kjente ord: Nordmennene er et trellefolk.

Det engelske mangelpunds åk er blitt tungt å bære, den rene Canossagang. Og tilsvarende er forvirringen i Plymouth Rock-hønsenes leir manifest og tydelig tegn på at når sannhetens sol skinner, sprekker de engelske troll.

Dette avgjørende grunnskudd mot norsk spyttlikkeri er de Gaulles og Adenauers V2 eller veto mot Englands siste sprell med halen. Det er en eiendommelig type denne de Gaulle. Von Gaulle fra det tysktalende Lothringen, ætling av gamle germanske adelsætter, gjør det gamle engelske samvelde klart at nå er det ugjenkallelig slutt med engelsk slave-driveri, engelsk uhederlighet, bluff, cant, humbug. Dets makt som globalt clearingsentrum er definitivt brutt. Og dermed vil sannheten angående det engelsk-sovjetiske rettssvikoppgjør få et raskere forløp, tør jeg en passant legge til.

Vi som i alle år har sett Englands balansakrobatikk som en formidabel ulykke for vårt elskede land siden England tok over suvereniteten fra Oscar II i 1905 kan bare slutte oss til hva VERDENS GANG 2. februar 1963 røper for sine lesere: Hva som først og fremst er om å gjøre for de Gaulle er å få gitt arvefienden England et avgjørende spark. Det burde helst vært gjort mens Churchill ennå lever.

— de Gaulle kan aldri glemme den tort han led i London som landflyktig etter 1940. (Mon tro de norske landsvikere er av samme malm som de Gaulle?)

I sannhet kan de Albions sønner ta til å rope et dobbelt ve, et veto i annen potens. Jeg minnes et vers av B. B. som med en liten endring passer godt på situasjonen: Å, Norge, når bøddelen kommer, da vær ham en kjernesund dommer, forbyd ham å trede på jorden, ti den er de fries i Norden.

For nå er tiden fullkommen og NEMESIS har århundrers debetkonto å gjøre opp med øya. På «tidsløgnens» ytterste dag holder hevnen dom!

HANS EGEDE NISSEN.

Den vise mann gir gode råd, men over aldri selv en dåd.
(Arnulf Øverland).

Fals slår sin egen herre -

(Forts. fra s. 1)

tyske flyvåpen) seg for Hitler og gikk uforbeholdt inn for dr. Brüers syn, (at Quisling måtte vekk»).

Stillet så Quisling seg og NS til disposisjon for tyskerne? Jeg spør: for hvilken tysker? Jeg spør aktor som har formet ovennevnte skjendige, falske anklage?

Men hva sier Hartmann om Administrasjonsrådet? Husk samtidig at det etter påstanden var krig i Norge fra apriidagene til 10. juni 1940. Jeg siterer:

«Den nydannede regjering-kommite under ledelse av fylkesmannen i Oslo ledsaget av Høyesteretts justitiarius — tilsa ham (tyskeren Brüer) og okkupasjonsmyndighetene (gestapo) full lojalitet (vollste Loyaltet), det mest intime samarbeide og lovet å oppfylle alle krav fra okkupasjonsmyndighetene (Der herr Reichskommissar).

(Hvis Quisling hadde fått sitte som regjeringssjef og stats-sjef så var det ikke kommet noen Reichskommissar hit. Min bemerkning.)

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

MALERARBEIDE OG
RENGJØRING
UTFØRES

Henv. Miller - Tlf. 67 76 71

Og videre skriver Hartmann:

«Forsvarsmakten (det tyske angrepsvåpen) var overordentlig tilfreds med ordningen og regnet med stor fremgang. Den lot straks proklamasjonen trykke i 500 000 flyveblad for å kaste dem ned over de steder hvor det ble ydet militær motstand».

«De samme taler og proklamasjoner ble så — — offentliggjort i en ekstrautgave av «Dagbladet» — — —

«Efter alt å dømme ville det (dannelsen av Administrasjonsrådet) ha til følge at landet blev pasifisert».

«Forholdet mellom befolkningen og troppene (de tyske angrepsstyrker) blev synlig bedre». (Midt under en krig altså).

Jeg skylder å gjøre oppmerksom på at parantesene midt inne i sitatene er mine bemerkninger.

Aktors falske og usanne påstander i Quislingsaken har skapt et fullstendig kaos i meningsdannelsen om 9. april i Norge.

De stakkars menneskene som av en eller annen grunn føler seg forpliktet til fortsatt å holde på aktors usannhet er kommet i en fullsendig umulig stilling.

Forsøker man å få regnestykkene angående 9. april til å stemme med aktors fasit, har man tatt på seg et absolutt umulig arbeide. Jo mere man regner desto galere blir det. Tilslutt går det helt rundt for stakkarsen som regner. Det er den skjebne som har rammet Hartmann,

USA I OPPLØSNING -

Efterhvert sank kvaliteten blant innvandrerne

(Forts. fra s. 1)

praktisk nytte for det. Dets europeiske og asiatiske politikk vil fortsatt være av større betydning for dets nasjonale sikkerhet, mens de amerikanske kontinenter vil bli av mindre geopolitisk betydning enn Afrika. Ut fra dette synspunkt må Rockefeller Report og andre US-regjeringskrav om økede «forsvars»utgifter helst vurderes som de siste forsøk på å stive opp et kunstig og dømt samfund.

Hvorledes gikk det til at USA, som i 1945 sammen med Sovjetsamveldet stod som overordnet verdensmakt, kunne svekkes så hurtig mens Sovjetsamveldet stadig øket i alle faser av menneskelig dåd? For å forstå dette Amerikas forfall, er en kort oversikt over USA's historie nødvendig.

USA ble kolonisert av tapre energiske europeere, som for største delens vedkommende var sultne på jord og rovgjerrige. De innfødte innbyggere, indianerne, ble utryddet fordi de ikke kunne gjøre til produktive slaver. Negerer ble innført fra Afrika, men da kulletets makt utviklet seg ble negernes muskelkraft foreldet, og så ble de gjort «fri» — på det vis at de ble kastet ut på det åpne arbeidsmarked for å brukes hvor det var behov. På grunn av deres relative ukvalifiserte produktivitet, utgjør negrene «the hard-core» på arbeidsløshetsstatistikken i USA idag. De utgjør hovedproblemet økonomisk og sosialt under det nåværende system med «free

enterprise», et system basert på mangel på gruppeansvar og gruppetradisjoner.

Fra en beskjeden begynnelse ble de europeiske kolonister mere og mere velstående og øket i antall. Med nok av plass og naturlige ressurser utviklet de seg snart til å bli det dyktigste og mest produktive folk verden noensinne har sett. Nye oppfinnelser strømmet fra dem, og de kunne glede seg over den største velstand i menneskehetens historie — basert på uinnskrenket utnyttelse av naturlige ressurser og menneskelig arbeide

Efterhvert kom det bølger av billig, innsatsvillig arbeidskraft fra Europa, men den sank stadig i kvalitet fra 1870 til 1920. Fra 1920 av, var innvandrerne for største delen flyktninger, misforneide hjemløse kosmopoliter, antisosiale elementer og forskjellige ulykkelige minoriteter av religiøs tendens og tradisjon.

Sammen med en rovgjerrig, utnyttende realisme utviklet det seg til erstatning et puritansk religiøst livssyn. Dette fundamentale shisma er grunnlaget i amerikansk karakter av idag, og kan brukes som utgangspunkt for alle observasjoner og vurderinger av det indre amerikanske samfund og dets forhold til den ytre verden. — Filmindustrien i Hollywood har hjulpet til å dramatisere denne svakhet slik at amerikanerne idag ikke er istand til å skjelne mellom virkelighet og fantasi. Utviklingens dådrike fase er over, men Quo Vadis America?

HJEMMEINDUSTRIEN PRISGITT

Arbeiderpartiet og dets høyrehaleheng drives fra skanse til skanse i den fortvilede jakt etter nye inntekter for å holde velferdseksperimentet gående. Det er som kjent eksportindustrien en setter sitt håp til og da de lyseblå drømmer om å konkurrere ut de pengesterke internasjonale koncerner på Kontinentet falt ifisk har en i fortvilelsen grepet til det aller mest tåpelige av alt: en forsert utbygging av det EFTA som ligger i de siste krampetreknninger. Norsk eksportindustri har naturligvis intet mere å vente seg av det begrensede EFTA-marked som en hittil har bearbeidet, men likevel har den berømlige norske forhandler, vår mangesidige gamle venn fra «rettsoppgjørets» tid C. O. Gundersen latt seg rive med av trangen til en anti-EEC-demonstrasjon og gått med på en avtale om avvikling av tollene på industrivarer innen EFTA-området innen utgangen av 1966. Etter den opprinnelig avtale ville den norske hjemmeindustri iallfall teoretisk hatt en sjanse til å omstille seg med sikte

I et land hvor hver eneste ungdom er fortapt i en dagdrøm om en air-conditioned Cadillac, en visjon som er mere svekkende enn noe hashis-frembragt begrep om paradiset, og mere asiatisk enn Nirvana, kan man vente seg lite av fremtiden. Alle store samfund i fortiden, fra Hellas til Rom, la den største vekt på å lære opp og oppdra ungdommen. På denne måte sikret hver generasjon stabiliteten i fremadskridende retning for den neste generasjon. Påbudet om å overholde visse spesielle normer ble overført fra generasjon til generasjon, med det resultat at den greske kultur og den romerske sivilisasjon ble mønstre for det menneskene kunne oppnå.

Det amerikanske samfund er basert på å neglisjere ungdommen og på anarkiet med selviske grupper mot selviske grupper. Hegel kunne ikke engang ha tenkt seg en slik stat hvor alle grupper ikke bare bekjempet hverandre innbyrdes, men til og med den fortsatte eksistens av staten. Heller ikke kunne noen anarkist ha prediket et slikt anarki som det amerikanerne har forevige. De forskjellige fraksjoner skaper makttruster som uoppørlig svirrer rundt i vill tøylessløshet og forvirring, en malstrøm uten hensikt og mål. Som Jugurtha sa: «Ve den stat hvor alt er tilsalgs!» Gravskriften over Amerika vil bli inngravet slik: THERE

på den utenlandske konkurranse, men nå er den uten videre prisgitt undergangen. Det er ikke rart at alle de bolde «europeere» innen hjemmeindustrien som hadde forlest seg på dagspressens propaganda nå skriker i vilden sky — til og med i VG. De norske partipolitikere på sin side hyler om at det ikke kan bli noen nordisk tollunion.

SOVJETSAMVELDET OG EUROPA

Norske aviser har ivrig gjengitt uttalelser i russiske aviser om avstandtagen fra de Gaulles invitt til et virkelig europeisk samarbeide fra Ural til Atlanterhavet. Nå må imidlertid AFTENPOSTENS Moskva-korrespondent helle malurt i gledesberget og fortelle at PRAVDA's ledende politiske kommentator Jurij Zjukov i en signert artikkel karakteriserer et samarbeide mellom Sovjetsamveldet og Europa — eller iallfall Frankrike — som «en realistisk mulighet». Han frykter imidlertid for at «en slik tanke ikke er på mote i Paris». Den gode russer har heller ikke kunnet løsrive seg fra sitt tyskerkompleks og ser det nære samarbeide mellom Frankrike og Tyskland som rettet mot Sovjetsamveldet. Finnes det da ikke en ledende politiker i disse land som kan se på sa-

IS NO PROFIT IN PROFIT MOTIVE. Amerikanske politikere kan ikke ta to og to og la det bli fire, de kan bare trekke to fra to og få null. Hver eneste amerikansk politiker har sett på seg selv som en Trotsky, som beilet til minoritetene ved å spille på deres virkelige eller innbilte underlegenhet. Trotsky, symbolet på fraksjonene, er deres ledestjerne. De kan ikke gi til en gruppe uten å røve en annen.

Amerika av idag er karakterisert av en whisky-drøm — en slave som begynte å traske nedover en skitten vei mot «frihet» og som tigget seg til gratis befording i en air-conditioned Cadillac. For dem som er interessert i å bygge opp en nasjon, er Amerika av idag det verst mulige eksempel, siden dets innbyggere er flittig opptatt med å ødelegge den. Statusquo består i først å ødelegge alle andre og tilslutt — seg selv!

Dette at en engang stor nasjon forsvinner fra verdensscenen gir hverken grunn til bedrøvelse eller glede. Det er simpelthen en historisk begivenhet.

FOR VERDEN ER REALISTISK!

MAX NELSEN.

ken ubundet av fortiden og med virkelige europeiske øyne? Hva med Krustsjov selv, som jo har vist glimt av virkelig statsmannsevne?

UTLEVERINGEN AV RAUFF AVSLÅTT

I en artikkel på annet sted i dagens avis omtaler vi kravet til Chile om utlevering av den tidligere politioffiser Rauff til Bundestyskland. — Den chilenske høyesterett har nå avslått å utlevere ham, idet den blant annet sier at de anklager som er rettet mot Rauff etter chilensk lov er foreldet.

RØDEKINA OG ATOMBOMBEN

Mens Europas faderlige venn og formynder president Kennedy hårdnakket nekter de europeiske land medbestemmelsesrett over sin egen skjebne med den begrunnelse at han ikke vil «spre atomvåpen» til slike uverdige som de egne forbundsfeller, meldes det at det røde Kina allerede har to atombomber og at det antagelig vil lage en prøveeksplasjon i løpet av et års tid. Den amerikanske øverstkommanderende i Stillehavet, admiral Felt trøster seg med at «Sovjetsamveldet vil bli mere foruroliget over det enn USA.» Og det er vel så at Kennedy's USA blir mere foruroliget over at forbundsfellene får atomvåpen enn den krigslystne kinesiske motstander. Hvis en da ikke regner med i det lange løp å slå de amerikanske pjalter sammen med de røde kinesiske mot et samlet Europa?

Det kan i denne forbindelse ellers ha sin spesielle interesse å nevne at den kinesiske atomeksperten som står i spissen for utviklingen av den kinesiske atombombe, Tsjen Hsuesjen har fått sin utdannelse i det USA som ikke vil «dele atomhemmelighetene» med sine vestlige forbundsfeller.

FOLK OG LAND

Klerschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Abonnementspriser

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag innlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr halvår.

Løssalg kr. 0,85

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land